GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

El moll de l'os.

Opinió | 12/05/2010 | 12:36

La reivindicació catalanista ha tingut un component econòmic important i un component jurídic...

No sabem què en quedarà de l'Estatut d'Autonomia que va proposar el Parlament de Catalunya, que un cop modificat va aprovar el Congrés de Diputats i que finalment va plebiscitar el poble de Catalunya. I que està en mans del Tribunal Constitucional.

Però tot indica que el resultat final de tot plegat serà dolent, pitjor fins i tot del que els menys optimistes preveien. Fins i tot ara ja hi ha una idea bastant general que podem quedar pitjor del que preveia l'Estatut de 1979 i del que durant 30 anys havia fet possible. I això en alguns punts molt essencials. Per exemple, en el de la llengua.

Per tant, cal recordar que el tema lingüístic i el cultural són el moll de l'os de l'Estatut i de tot el moviment d'afirmació de país que ha fet Catalunya des de fa 150 anys.

La reivindicació catalanista ha tingut un component econòmic important i un component jurídic i, evidentment, un component polític i de reclamació institucional, etc., però molt marcadament cultural i lingüístic. El que ha estat l'element vertebrador principal –no únic, però sí molt principal– del moviment nacional català ha estat la llengua i la cultura vinculada al català.

Els qui vàrem participar en la redacció del projecte d'Estatut a Sau i a Barcelona l'any 1979 podem donar testimoni que, tot i els dubtes inicials d'alguns, la llengua és el que va provocar una presa de posició més rotunda. I unànime. I quan temps després es va fer la discussió definitiva, primer a les dependències de La Moncloa i finalment al Congrés de Diputats, aquest caràcter central i nuclear de la llengua i la cultura va tornar a ser subratllat. Així com a l'Estatut basc el moll de l'os va ser el concert (i molt menys la llengua) en el català ho va ser la llengua (i en canvi es va acceptar deixar enfocat el tema del finançament, però pendent de ser resolt més endavant. I és veritat que no s'ha resolt bé). Si ara, per algun procediment, el Congrés de Diputats o el Tribunal Constitucional esporgués seriosament el concert els bascos, amb tota la raó haurien de considerar trencat el pacte constitucional. I trencat l'esperit en què es varen fundar la Constitució i l'Estatut. En què de fet es va fundar la nova etapa històrica d'Espanya. Passaria a Euskadi i en la seva relació amb Espanya allò que aplicat a Catalunya va dir el President Montilla: «Es produirà una ruptura de difícil reparació». De molt difícil reparació.

Això mateix, però amb la llengua, pot ser que passi ara en el nostre cas.

Molta gent a casa nostra ha cregut que una reivindicació basada sobretot en la llengua i la cultura –i sempre per via pacífica i dialogant i amb voluntat lleial de construir junts un Estat democràtic, plural i de progrés– com a mínim havia de ser presa en consideració, amb comprensió i empatia. Però no ha estat així. Més aviat sembla el contrari.

I és que es confirma el que vàrem advertir fa temps des d'aquestes pàgines: que el que ara estava en joc ja no era una mica més d'Estatut o una mica menys. Era veure si aprofitant la situació que s'ha creat entorn de l'Estatut podien fer-nos recular en tots els terrenys i aconseguir el gran objectiu: una Espanya centralitzada i del tot uniformitzada. Pot semblar que això està en

contradicció amb el projecte oficial de l'Espanya de les Autonomies, però la realitat és que, malgrat l'organització autonòmica, la concentració de poder real polític i econòmic a Madrid és creixent. I que la política d'erosió del poder real de Catalunya també ho és.

I ho és la política d'uniformització. Que certament va estar frenada durant 25 o 30 anys. Que fins i tot, en part, s'havia pogut invertir. Però que ara torna amb força i prepotència.

Catalunya ha mantingut la seva personalitat gràcies a l'esforç econòmic. Benèfic per ella mateixa i benèfic per Espanya. Gràcies als projectes polítics i ideològics que ha elaborat i defensat durant els darrers 150 anys pensant en ella mateixa i en el conjunt de l'Estat. I perquè ha mantingut la consciència i el sentiment de país. I d'una manera molt particular la llengua i la cultura. Que a Catalunya no s'enganyi ningú amb allò que el que compta és l'economia, i prou. Perquè també la força econòmica ens serà llevada si la nostra personalitat col•lectiva es difumina. Perquè sense ella deixarem de tenir una política pròpia i potent. Com de vegades l'hem tinguda. Incardinada a Espanya, útil per al conjunt, lleial i eficaç, però d'acord amb el nostre ser. Que és condició d'eficàcia.

I el moll de l'os de la nostra personalitat han estat la llengua i la cultura. I encara ho són. Hem de viure i conviure en un marc canviant, amb un gran repte demogràfic, tecnològic i social. Però això no ha de fer por. També pot ser una oportunitat. No seria el primer cop que d'un repte així en fem una oportunitat. Però a condició de no deixar de ser el que som. De ser nació per moltes coses, però sobretot en dos àmbits. Un, el de la llengua i la cultura. El moll de l'os. I dos, el de l'ensenyament pel que significa per a la llengua, per a la cultura i per a l'educació cívica. També, el moll de l'os.

Si ara l'atac es concentra en aquests camps haurem rebut un senyal inequívoc, aplaudit entusiàsticament pels uns i amb un pèl de discreció pels altres. També pels altres. Perquè hem tornat als temps de la LOAPA. Caldrà defensar-se'n. Amb rebuig categòric i ben conduït. Com aleshores vàrem fer.

Autor: Jordi_P
Jordi_P

https://gironanoticies.com/noticia/15739-el-moll-de-los.htm